DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

Olsztyn, dnia 30 kwietnia 1976 r. Nr 6 Poz. 29—34

TREŚĆ:

29.

UCHWAŁA Nr II/12/76 WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

z dnia 27 kwietnia 1976 r.

w sprawie ustalenia miejscowości, w których pobiera się opłatę klimatyczną

Na podstawie art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1975 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 45, poz. 229) Wojewódzka Rada Narodowa w Olsztynie

uchwala:

§ 1. Uznać niżej wymienione miejscowości za posiadające walory turystyczne, w których pobiera się opłatę turystyczną:

Nazwa miejscowości	Siedziba jednostki administracyjnej stopnia podstawowego
1. Dadaj	Barczewo
2. Zalesie	„
3. Dąbrówno	Dąbrówno
4. Rentyny	Gietrzwałd
5. Mielno	Grunwald (Gietrzwałd)
6. Tymawa	„
7. Iława	Iława
8. Siemiany	„
9. Makowo	„
10. Narty	Jedwabno
11. Kikity	Jeziorany
12. Gierłoż	Kętrzyn
13. Kłębowo	Lidzbark
14. Pelnik	Łukta
15. Miłakowo	Miłakowo
16. Miłomłyn	Miłomłyn
17. Tarda	„
18. Bogaczewo	Morąg
19. Kretowiny	„
20. Mrągowo	Mrągowo
21. Kosewo	„
22. Jabłonka	Nidzica
23. Maróz	„
24. Maruzek	„
25. Natać Mała	Nidzica
26. Wikno	„
27. Olsztyn	Olsztyn
28. Słupy	Dywity
29. Mierki	Olsztynek
30. N. Wieś Ostródzka	„
31. Świerkocin	„
32. Waszeta	„
33. Piławki	Miłomłyn
34. Ostróda	Ostróda
35. Stare Jabłonki	„
36. Szeląg	„
37. Pasym	Pasym
38. Łysa Góra	„
39. Rudziska	„
40. Babięta	Piecki
41. Cierzpięty	„
42. Jakubowo	„
43. Krutyń	„
44. Mojtyny	„
45. Nowy Zyzdrój	„
46. Ostrów Pieckowski	„
47. Zgon	„
48. Nowa Kaletka	Purda
49. Święta Lipka	Reszel
50. Sorkwity	Sorkwity
51. Borowski Las	„
52. Maradki	„
53. Wola Maradzka	„
54. Waplewo	Szkotowo
55. Kobylocha	Szczytno
56. Spychowo	Świętajno

§ 2. Traci moc uchwała nr VI/30/66 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie z dnia 28 czerwca 1966 r. w sprawie wprowadzenia opłaty uzdrowiskowej (Dz. Urz. WRN Nr 6, poz. 63; zm. z 1969 r. Nr 3, poz. 23).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 15 maja 1975 r.

Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
inż. Leon Kłonica

30.

UCHWAŁA Nr II/13/76 WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

z dnia 27 kwietnia 1976 r.

w sprawie obniżenia norm szacunkowych dochodu z upraw niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej

Na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 45, poz. 227) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie podatku wyrównawczego (Dz. U. Nr 46, poz. 242) Wojewódzka Rada Narodowa w Olsztynie uchwala, co następuje:

§ 1. Obniża się normy szacunkowe dochodu dla niektórych rodzajów upraw i ustala je w wysokości określonej w załączniku do uchwały.

§ 2. Wyłącza się z opodatkowania podatkiem wyrównawczym dochody uzyskiwane z uprawy gruntowej wszystkich gatunków warzyw pod warunkiem zawarcia i wykonania umów kontraktacyjnych na uprawę i dostawę tych warzyw.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wojewodzie Olsztyńskiemu.

§ 4. Traci moc uchwała nr III/13/69 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie z dnia 8 października 1969 r. w sprawie zwolnienia od podatku wyrównawczego niektórych specjalistycznych działów produkcji rolnej (Dz. Urz. WRN Nr 13, poz. 90).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1976 r.

Przewodniczący
Wojewódzkiej Rady Narodowej
inż. Leon Kłonica

Załącznik do uchwały nr II/13/76
Wojewódzkiej Rady Narodowej
w Olsztynie z dnia 27 kwietnia
1976 r. (poz. 30)

Wykaz
ustalonych norm szacunkowych dla niektórych rodzajów upraw

Lp.	Rodzaj upraw	Jednostka powierzchni uprawy	Roczna obniżona norma szacunkowa dochodu w zł
1.	Warzywa w uprawie gruntowej	ar	175
2.	Krzewy owocowe (agrest i porzeczki), truskawki, poziomki i maliny	ar	140
3.	Warzywa w szklarniach ogrzewanych	m²	140
4.	Warzywa w tunelach foliowych ogrzewanych	m²	70
5.	Warzywa w szklarniach zimnych i tunelach foliowych nieogrzewanych	m²	70
6.	Warzywa w inspektach ogrzewanych i zimnych (belgijkach)	m²	70
7.	Sady	ar	245

31.

ZARZĄDZENIE Nr 14 WOJEWODY OLSZTYŃSKIEGO

z dnia 26 kwietnia 1976 r.

w sprawie doboru drzew i krzewów do zadrzewień

Na podstawie art. 49 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 26, poz. 139) i § 1 zarządzenia nr 120 Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 13 grudnia 1974 r. w sprawie zasad gospodarki zadrzewieniowej i cen materiału sadzeniowego (Dz. Urz. MLiPD Nr 9, poz. 17) zarządzam, co następuje:

§ 1.1. Ustala się dobór gatunków (odmian) drzew i krzewów do zadrzewień na terenie województwa zgodnie z załącznikiem do zarządzenia.

2. Dobór (ust. 1) obowiązuje przy produkcji sadzonek w szkółkach drzew i krzewów oraz przy projektowaniu i realizacji zadrzewień.

§ 2. Traci moc uchwała nr XXIII/263 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie z dnia 5 sierpnia 1966 r. w sprawie rozwoju zadrzewień i ich ochrony.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1976 r. i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym WRN w Olsztynie.

Wojewoda
mgr Sergiusz Rubczewski

Załącznik do zarządzenia nr 14
Wojewody Olsztyńskiego
z dnia 26 kwietnia 1976 r.
(poz. 31)

Dobór drzew i krzewów do zadrzewień

I. D r z e w a

A. Gatunki podstawowe (90% udziału)

1. Topole — 25%
   w tym następ. odmiany:
   a) Gerlica — 20%
   b) Grandis — 20%
   c) Robusta — 30%
   d) Marilandica — 10%
   e) Hybrida 275 — 20%
2. Lipa drobnolistna i szerokolistna — 25%
3. Brzoza brodawkowata — 10%
4. Klon zwyczajny i jawor — 10%
5. Akacja — 10%
6. Jesion wyniosły — 5%
7. Dąb czerwony i szypułkowy — 5%

B. Gatunki uzupełniające (10% udziału)

1. Jarząb pospolity — 3%
2. Wierzby (odmiany drzewiaste) — 2%
3. Świerk i modrzew — 2%
4. Jarząb szwedzki, olsza czarna, żywotnik olbrzymi — 2%
5. Grusza pospolita i jabłoń dzika — 1%

II. K r z e w y

A. Gatunki podstawowe (90% udziału)

1. Śliwa ałycza i tarnina — 20%
2. Róża dzika i pomarszczona — 10%
3. Dereń jadalny, świdwa i biały — 5%
4. Głóg 1-szyjkowy i 2-szyjkowy — 5%
5. Karagana syberyjska — 5%
6. Rokitnik zwyczajny — 5%
7. Czeremcha amerykańska — 5%
8. Tawuła pośrednia i van Houtte'a — 5%
8. Wiśnia kwaśna i wonna — 5%
10. Berberys Thunberga — 5%
11. Trzmielina zwyczajna i brodawkowata — 5%
12. Morwa biała — 5%
13. Porzeczka alpejska — 5%
14. Gatunki ozdobne nie objęte doborem krajowym — 5%

B. Gatunki uzupełniające (10% udziału)

1. Grab pospolity — 5%
2. Kalina koralowa — 3%
3. Śnieguliczka białojagodowa — 2%

32.

ZARZĄDZENIE Nr 15
WOJEWODY OLSZTYŃSKIEGO

z dnia 26 kwietnia 1976 r.

w sprawie utworzenia zakładu usług socjalnych dla pracowników jednostek organizacyjnych kultury i sztuki podległych terenowym organom administracji państwowej

Na podstawie § 3 ust. 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 13 grudnia 1971 r. w sprawie zakładów budżetowych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 1, poz. 5; zm. z 1973 r. Nr 17, poz. 107), w związku z pismem Ministra Finansów z dnia 20 grudnia 1973 r. Nr EKiBP 1-4002-41/73 oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki — zarządzam, co następuje:

§ 1.1. Tworzy się jednostkę gospodarczą pod nazwą „Zakład Usług Socjalnych Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie", zwaną w dalszej treści „Zakładem".

2. Bezpośredni nadzór nad Zakładem powierza się dyrektorowi Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie, zwanemu w dalszej treści „dyrektorem Wydziału".

3. Zakładowi nadaje się statut stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2.1. Przedmiotem działalności Zakładu jest gospodarowanie scentralizowanymi (w całości lub części) środkami funduszów: socjalnego i mieszkaniowego, jednostek organizacyjnych kultury i sztuki podległych terenowym organom administracji państwowej województwa olsztyńskiego.

2. Działalność Zakładu może być rozszerzona — w drodze zawarcia odpowiednich porozumień za zgodą dyrektora Wydziału — na gospodarowanie funduszami: socjalnym i mieszkaniowym pokrewnych organizacji społecznych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podjęcia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1976 r. i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym WRN w Olsztynie.

Wojewoda
mgr Sergiusz Rubczewski

Załącznik do zarządzenia nr 15
Wojewody Olsztyńskiego
z dnia 26 kwietnia 1976 r.
(poz. 32)

STATUT
ZAKŁADU USŁUG SOCJALNYCH WYDZIAŁU KULTURY I SZTUKI URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO W OLSZTYNIE

§ 1.1. Zakład Usług Socjalnych Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie, zwany w dalszej treści „Zakładem", jest jednostką gospodarczą finansowaną ze środków funduszu socjalnego.

2. Bezpośredni nadzór nad Zakładem sprawuje — w imieniu Wojewody Olsztyńskiego — dyrektor Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego, zwany w dalszej treści „dyrektorem Wydziału".

3. Siedzibą Zakładu jest Dom Środowisk Twórczych w Olsztynie, ul. Mickiewicza 2.

§ 2. Zakład może posiadać, poza swoją siedzibą, urządzenia socjalne: ośrodki wypoczynkowe, kolonijne, wypożyczalnie sprzętu turystycznego i sportowego i inne.

§ 3.1. Zakład organizuje i prowadzi działalność socjalną na rzecz pracowników (emerytów, rencistów) jednostek organizacyjnych kultury i sztuki podległych terenowym organom administracji państwowej województwa olsztyńskiego.

2. Zakład może — za zgodą dyrektora Wydziału — rozszerzać swoją działalność i na rzecz pracowników zatrudnionych w organizacjach społecznych.

§ 4.1. Działalność Zakładu obejmuje w szczególności:
1) administrowanie ośrodkami wczasowymi, kolonijnymi i innymi podobnymi obiektami należącymi do poszczególnych jednostek organizacyjnych,
2) organizowanie wczasów, obozów, zimowisk, kolonii, wypoczynku niedzielnego i świątecznego (w dni wolne od pracy) i to zarówno w ośrodkach własnych, jak i w drodze zakupu wolnych miejsc u innych dysponentów,
3) programowanie i organizowanie, wspólnie z instytucjami artystycznymi i placówkami upowszechniania kultury, imprez kulturalno-oświatowych,
4) inicjowanie i organizowanie wycieczek, rajdów, spływów, krajowych i zagranicznych, przede wszystkim do krajów socjalistycznych i na zasadach wymiany bezdewizowej,
5) upowszechnianie kultury fizycznej we wszystkich jej formach, we współpracy z właściwymi instytucjami,
6) zakup sprzętu turystycznego, sportowego i audiowizualnego do własnych ośrodków wypoczynkowych, kolonijnych oraz do wypożyczalni sprzętu turystyczno-sportowego prowadzonych przez Zakład.

2. Zakład gospodaruje środkami funduszu mieszkaniowego jednostek, o których mowa w § 3, w zakresie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

§ 5. Na fundusze Zakładu składają się:
1) w zakresie działalności socjalnej:
   a) kwoty naliczone procentowo przez Wydział Kultury i Sztuki od funduszu płac jednostek i zakładów budżetowych,
   b) kwoty przekazane przez przedsiębiorstwa na scentralizowaną działalność socjalną,
   c) wpływy z opłat za świadczenia socjalne,
   d) środki finansowe przekazywane przez organizacje społeczne oraz dobrowolne świadczenia pracowników,
   e) środki finansowe z innych źródeł, określonych przepisami szczególnymi;
2) w zakresie działalności mieszkaniowej:
   a) wpływy z odpisów ustalanych w stosunku do funduszu płac jednostek i zakładów budżetowych,
   b) wpływy ze spłat pożyczek i kredytów udzielanych na cele mieszkaniowe,
   c) kwoty uzyskane z innych źródeł.

§ 6.1. Roczne plany działalności i kierunki wykorzystania środków funduszu socjalnego ustala dyrektor Wydziału w porozumieniu z przedstawicielem Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki.

2. Organem opiniodawczo-doradczym dyrektora Wydziału jest Międzyzakładowa Komisja Usług Socjalnych, do której wchodzą przedstawiciele poszczególnych jednostek organizacyjnych (§ 3) oraz ich rad zakładowych.

§ 7. Komisja (§ 6 ust. 2) w szczególności zajmuje się:
1) projektowaniem kierunków wykorzystania środków funduszu socjalnego,
2) inspirowaniem wspólnych przedsięwzięć o charakterze kulturalno-oświatowym, turystycznym i sportowym,
3) okresowym analizowaniem działalności Zakładu, wnioskowaniem o zatwierdzenie rocznych planów pracy Zakładu i sprawozdań z ich realizacji.

§ 8.1. Zakładem kieruje kierownik przy pomocy głównego księgowego. Prawa i obowiązki pracowników, zasady zatrudniania i zwalniania normują przepisy kodeksu pracy.

2. System wynagrodzeń pracowników określają odrębne przepisy.

3. Szczegółową organizację wewnętrzną Zakładu, podział czynności między pracowników ustala kierownik Zakładu w ramach przydzielonych mu etatów i funduszu płac.

33.

ZARZĄDZENIE Nr 6
PREZYDENTA MIASTA OLSZTYNA

z dnia 15 kwietnia 1976 r.

w sprawie ustalenia opłat za wywóz nieczystości stałych na wysypisko śmieci

Na podstawie zarządzenia Nr 96 Wojewody Olsztyńskiego z dnia 24 grudnia 1975 r. w sprawie przekazania uprawnień do ustalania cen niektórych usług komunalnych terenowym organom administracji stopnia podstawowego (Dz. Urz. WRN w Olsztynie Nr 14, poz. 100) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się opłaty za wywóz nieczystości stałych na teren komunalnego wysypiska śmieci w następujących wysokościach:

1) za wjazd na teren wysypiska śmieci pojazdem mechanicznym o łącznej ładowności do 2 ton	15 zł
2) za wjazd na teren wysypiska śmieci pojazdem mechanicznym o łącznej ładowności do 4 ton	30 zł
3) za wjazd na teren wysypiska śmieci pojazdem mechanicznym o ładowności powyżej 4 ton	50 zł

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym WRN w Olsztynie.

Prezydent Miasta
Jerzy Grelewski

34.

ZARZĄDZENIE INSPEKTORATU ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ W GDAŃSKU

z dnia 15 kwietnia 1976 r.

w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych

Na podstawie Zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 3 października 1975 r. w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 21, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. **Wymiary statków, pociągów holowniczych i zestawów pchanych**

1. Na następujących odcinkach dróg wodnych można uprawiać żeglugę jednostkami pływającymi, które nie mogą przekraczać niżej określonych wymiarów:

1) W porze dziennej:

Lp.	Drogi wodne	Statki pojedyńcze		Pociągi holownicze			Zestawy pchane	
		Długość m	Szer. m	Długość m	Szer. m	Orientacyjny skład pociągów holowniczych	Długość m	Szer. m
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Rzeka Wisła od km 719,9 do morza							
	1) jazda w dół rzeki							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	300	25	holownik i barki do pięciu w członie	113	25
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	250	20	holownik i barki do pięciu w członie	113	20
	2) jazda w górę rzeki							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	600	16	holowniki i barki załadowane w pasie pojedynczym, albo puste, po dwie w członach	150	16
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	450	16	j.w.	113	16
2	Rzeka Martwa Wisła	65	12	450	16	j.w.	150	16
3	Rzeka Szkarpawa	60	12					
	1) barki załadowane			500	11	holowniki i barki w pasie pojedynczym	150	12
	2) barki puste			300	11		113	12
4	Rzeka Wisła Królewiecka	60	6	200	6	j.w.	60	6
5	Rzeka Święta Tuga							
	1) od km 0,0 do 11,8	27	3,5	90	3,5	j.w.	—	—
	2) od km 11,8 do rzeki Szkarpawy	45	6	200	6	j.w.	60	6
6	Rzeka Nogat	55	9	200	9	j.w.	113	9
7	Rzeka Elbląg	bez ogr.	9	200	10	holowniki i barki w pasie pojedynczym	113	9
8	Kanał Jagielloński	55	9	150	9	j.w.	113	9
9	Kanały Systematu Warmińskiego	27	3,30 / 2,60	100	3,30 / 2,60	j.w.	—	—
10	Szlak żeglowny jeziora Drużno	bez ogr.	8	200	10	j.w.	113	8
11	Rzeka Dzierzgoń	30	4,5	150	8	j.w.	60	8
12	Rzeka Fiszówka	30	4,5	90	5	j.w.	—	—
13	Rzeka Pasłęka	30	4,5	90	5	j.w.	—	—
14	Rzeka Drwęca od m. Lubicz do ujścia do rz. Wisły — tylko w górę rzeki (w dół tylko samospławem)	30	4,5	50	4,5	holownik i jedna barka	—	—
15	Jezioro Wdzydzkie	bez ogr.	bez ogr.	—	—	—	—	—
16	„ Łebsko	„	„	—	—	—	—	—
17	„ Jamno	„	„	—	—	—	—	—
18	„ Trzesiecko	„	„	—	—	—	—	—
19	„ Raduń	„	„	—	—	—	—	—

2) W porze nocnej:

Lp.	Drogi wodne	Statki pojedyńcze		Pociągi holownicze			Zestawy pchane	
		Długość m	Szer. m	Długość m	Szer. m	Orientacyjny skład pociągów holowniczych	Długość m	Szer. m
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Rzeka Wisła od km 719,9 do ujścia do morza							
	1) jazda w dół rzeki bez względu na stan wody	bez ogr.	bez ogr.	—	—	ruch pociągów holowniczych zabroniony	84	10

1	2	3	4	5	6	7	8	9
	2) jazda w górę rzeki							
	a) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu powyżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	400	16	holownik i barki załadowane w pasie pojedynczym, albo puste po dwie w członach	113	16
	b) przy stanie wody na wodowskazie w Toruniu poniżej 2,5 m	bez ogr.	bez ogr.	300	16	j.w.	113	16
2	Rzeka Martwa Wisła	65	12	450	16	j.w.	113	16
3	Rzeka Szkarpawa	60	12					
	1) barki załadowane			300	10	holownik i barki w pasie		
	2) barki puste			200	10	pojedynczym	100	10
4	Rzeka Nogat	55	9	150	9	j.w.	100	9
5	„ Elbląg	55	9	150	9	j.w.	100	9
6	Kanał Jagielloński	55	9	100	9	j.w.	100	9

2. Niezależnie od stosowania określonych niniejszym zarządzeniem wymiarów i składów pociągów holowniczych i zestawów pchanych kierownicy tych obiektów pływających obowiązani są w warunkach uciążliwych dla żeglugi zmniejszyć odpowiednio pociągi holownicze i zestawy pchane, jeżeli jest to konieczne ze względów bezpieczeństwa żeglugi, gdyby nawet to nie było wymagane odpowiednim oznakowaniem drogi wodnej.
3. Zanurzenie statków powinno odpowiadać warunkom drogi wodnej. Statki mogą być załadowane nie więcej niż na to pozwala stan wody na odcinku drogi wodnej, na którym statek zamierza odbyć podróż. Największe zanurzenie powinno być co najmniej o 10 cm mniejsze od tranzytowej głębokości i nie może przekraczać dolnej krawędzi znaku wolnej burty.

§ 2. **Szybkość jazdy statków.**

1. Na rzece Wiśle od km 719,9 do ujścia do morza, na rzece Martwej Wiśle oraz na otwartych jeziorach Systematu Warmińskiego, na jeziorach Wdzydzkie, Łebsko, Jamno, Trzesiecko i Raduń nie ogranicza się szybkości statków.
2. Na podanych niżej odcinkach śródlądowych dróg wodnych szybkość jazdy statków nie może przekroczyć:
   1) na rzece Nogat od km 8 do ujścia do Zalewu Wiślanego 16 km/godz.
   2) na rzece Nogat od km 0 do km 8 10 „
   3) „ Szkarpawie 15 „
   4) „ Wiśle Królewieckiej 13 „
   5) „ Fiszówce 8 „
   6) „ Święta Tuga od km 0 do km 11,8 7 „
   7) „ Święta Tuga od km 11,8 do rz. Szkarpawy 10 „
   8) „ Pasłęce 10 „
   9) „ Dzierzgoń 8 „
   10) „ Drwęcy od ujścia do rz. Wisły do m. Lubicz 7 „
   11) na kanałach Systematu Warmińskiego 8 „
   12) na Kanale Jagiellońskim 10 „
   13) na jeziorze Drużno 17 „
3. Niezależnie od ograniczenia szybkości jazdy statków, o którym mowa w ust. 2, obowiązuje nakaz ograniczenia szybkości w innych miejscach tego wymagających — w takim stopniu, aby wytwarzana fala nie stanowiła niebezpieczeństwa dla statków, budowli i urządzeń wodnych.

§ 3. **Uprawianie żeglugi samospławem.**

1. Dopuszcza się do uprawiania żeglugi samospławem na następujących drogach wodnych:
   1) rzeka Wisła od km 719,9 do ujścia do morza
   2) „ Drwęca od km 10 w m. Lubicz do ujścia do rz. Wisły

   Na rzece Drwęcy samospławu mogą dokonywać tylko pojedyncze statki.
2. W czasie uprawiania żeglugi samospławem kierownicy spławianych statków powinni zachować jak najdalej idące środki ostrożności.
3. Ruch statków samospławem w porze nocnej jest zabroniony.

§ 4. **Przejazd przez śluzy, pochylnie i mosty zwodzone.**

1. Przy zbliżaniu się do śluzy, pochylni lub mostu zwodzonego należy w odległości 200 m dać sygnał dźwiękowy — jeden długi dźwięk. W przypadku niezauważenia tego sygnału na śluzie, pochylni czy moście zwodzonym należy zatrzymać się przed śluzą, pochylnią czy mostem zwodzonym w miejscu oznaczonym znakiem nakazu zatrzymania się, a następnie powtórzyć sygnał.
2. W miejscach przeznaczonych na postój statków przed śluzami i pochylniami organ utrzymujący drogi wodne zapewni odpowiednią ilość dalb i pali dla dobijania i cumowania statków oraz ustawi znaki wskazujące miejsce postoju.
3. W przypadku podejścia statków do mostu zwodzonego z obu stron naraz obsługa mostu reguluje kolejność przechodzenia tych statków wystawieniem osobno na każdej ze stron mostu odpowiedniego układu znaków.
4. Śluzowanie odbywa się według kolejności przybycia do śluzy lub pochylni.
5. Z pierwszeństwa śluzowania korzystają statki:
   1) będące w akcji ratowniczej lub interwencyjnej,
   2) pasażerskie regularnych linii,
   3) oznaczone znakiem pierwszeństwa przejazdu.

§ 5. **Sygnalizacja dźwiękowa statków w pociągu holowniczym.**

W celu porozumiewania się pomiędzy statkami pociągu holowniczego ustala się następujące sygnały dźwiękowe:
1) rozpoczęcie jazdy — podniesienie kotwic — jeden krótki, dwa długie i jeden krótki dźwięk (. — — .)
2) przygotowanie do zakończenia jazdy — jeden długi, trzy krótkie i jeden długi dźwięk (— . . . —);
3) rzucić kotwice — jeden długi i trzy krótkie dźwięki (— . . .);
4) rzucić hol — jeden krótki, jeden długi i jeden krótki dźwięk (. — .).

§ 6. **Oznakowanie statków.**

1. Zobowiązuje się wszystkich właścicieli statków małych i statków sportowych oraz turystycznych do oznakowania swoich statków w taki sposób, aby z umieszczonych w odpowiednich miejscach napisów wynikało poza nazwą statku, do kogo statek należy, oraz gdzie i pod jakim numerem statek jest zarejestrowany.
2. Zobowiązuje się właścicieli przewozów międzybrzegowych do oznakowania tych statków przez wymalowanie burt farbą koloru pomarańczowego — sygnałowego.

§ 7. **Oznakowanie śródlądowych dróg wodnych.**

1. Na jeziorach i szczytowych odcinkach kanałów żeglugowych łączących dwie rzeki za prawą stronę szlaku uważa się stronę prawą linii biegnącej w kierunku od wschodu na zachód, względnie od południa na północ — przeciwną stronę uważa się za lewą.
   Na jeziorach i kanałach Systematu Warmińskiego obowiązuje odmienny sposób oznakowania stron według kierunków biegnących z Miłomłyna do Elbląga, do Ostródy oraz do Iławy i Zalewa.
2. Właściciele utrzymujący mosty krzyżujące się z drogami wodnymi mają obowiązek oznakowania tych mostów znakami żeglugowymi, działając w tym zakresie w porozumieniu z terenowymi organami administracji dróg wodnych.
3. Organy utrzymujące mosty zobowiązane są do budowy, napraw i konserwacji pali, dalb, obelkowań itp. zabezpieczeń przejść żeglownych pod tymi mostami.

§ 8. **Postój, wymiary i wyposażenie tratw.**

1. Tratwy zatrzymujące się na postój nie mogą tarasować szlaku żeglownego. W tym celu należy ustawiać je poza szlakiem żeglownym w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.
Na wodach skanalizowanych tratwy powinny być ustawiane w pasach przy jednym brzegu, o szerokości nie przekraczającej 1/3 szerokości szlaku żeglownego.
2. Poszczególne obszary wód zajęte stojącymi tratwami powinny być oznakowane tablicami z napisem wskazującym właściciela tratw oraz jego adres.
3. Tratwy stojące na wodzie powinny znajdować się pod stałą opieką. Dozorcy powinni przebywać na powierzonych im tratwach albo w ich pobliżu. Właściciele tratw obowiązani są zaopatrzyć dozorców w odpowiedni sprzęt, jak liny, łodzie, sprzęt ratunkowy itp.
Jeden dozorca może dozorować tratwy na długości do 1 kilometra.
4. Dopuszczalne wymiary tratw ustala się jak następuje:

Lp.	Drogi wodne	Długość m	Szerokość m
1	Systemat Warmiński		
	1) jeziora	bez ogr.	10
	2) kanały	100	3
2	Rzeka Pasłęka	100	3
3	„ Słupia	75	3
4	„ Drwęca	100	5
5	„ Wda	100	5

Na innych drogach wodnych można holować i spławiać tratwy po uzyskaniu zezwolenia Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku i na warunkach określonych w tym zezwoleniu.
5. Długość poszczególnych tablic nie powinna przekraczać 30 mb. Szerokość tablic i pasów powinna być taka, aby zapewniała swobodne i bezpieczne przejście przez przęsła mostów oraz śluzy drogi wodnej, na której odbywa się spław.
6. Wymiary tratw transportowanych drogami wodnymi w postaci pęczków nie mogą przekraczać dopuszczalnych wymiarów tablic, a ponadto zanurzenie pęczków nie może przekraczać 1 metra.
7. Tratwy powinny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:
1) drygawki — po 1 na końcach pasa,
2) szreki — po 1 na przodzie, w środku i na końcu pasa,
3) liny stalowe lub konopne o dług. 30 mb. po 1 na każde 50 mb. pasa,
4) bosaki — po 1 na każdego członka załogi,
5) drągi — po 1 na każdego członka załogi,
6) kolce na buty — po 1 parze dla każdego członka załogi,
7) pas ratunkowy — po 1 szt. dla każdego członka załogi,
8) 1 koło ratunkowe z rzutką,
9) apteczka pierwszej pomocy z wyposażeniem,
10) 1 łódź towarzysząca z kompletnym wyposażeniem,
11) 1 trąbka sygnalizacyjna,
12) 1 topór,
13) 2 latarnie białe naftowe,
14) komplet flag sygnalizacyjnych.

§ 9. **Sprzęt połowowy.**

1. Sprzęt połowowy stawiany na drodze wodnej, a szczególnie sieci, nie może przegradzać szlaku żeglownego w sposób uniemożliwiający przechodzenie statków.
Dotyczy to zarówno pory dziennej, jak i nocnej.
2. Spławianie sieci na szlaku żeglownym nie może stanowić przeszkody dla ruchu statków.
3. W przypadku niezbędnej konieczności, podyktowanej specjalnymi warunkami odłowu ryb, zezwala się na krótkotrwałe przegradzanie kanałów żeglugowych pod warunkiem stałego dozorowania takiej przegrody przez dyżurującego rybaka zaopatrzonego w łódź oraz sprzęt sygnalizacyjny w postaci czerwonej chorągiewki, a w porze nocnej — czerwonego światła.
Na żądanie zbliżających się statków sieć musi być usunięta, aby dać wolną drogę dla przejścia tych statków.

§ 10. **Uprawianie żeglugi w porze zimowej.**

Dopuszcza się do uprawiania żeglugi w porze zimowej w czasie zalodzenia na rz. Martwej Wiśle na odcinku od km 6,0 w m. Wiślinki do km 18,23 (wschodnia krawędź mostu kolejowego) w Gdańsku pod warunkiem:
1) zastosowania do tego celu statków o odpowiedniej konstrukcji kadłuba, pędników i sterów,
2) zabezpieczenia odpowiedniego statku (lodołamacza) dla ewentualnego udzielenia pomocy statkom, które uwięzły w lodach,
3) odpowiedniego wytyczenia szlaku żeglownego stosownie do warunków zimy,
4) w przypadku zaistnienia wyjątkowo niesprzyjających warunków zalodzenia, spotęgowanych silnym mrozem i zawiejami śnieżnymi, żegluga powinna uledz zawieszeniu.

§ 11. **Statki inspekcyjne.**

1. Statki inspekcyjne należące do Inspektoratów Żeglugi Śródlądowej oraz statki będące w akcji ratowniczej lub interwencyjnej zwolnione są od przestrzegania postanowień niniejszych przepisów, jeżeli wymagane to jest wykonywaniem zadań służbowych, w interesie bezpieczeństwa żeglugi.
2. Statki inspekcyjne określone w ust. 1 mogą oprócz niebieskiego migającego światła używać podczas wykonywania swych zadań sygnału dźwiękowego nadawanego syreną o zmiennym nasileniu głosu — jako sygnału ostrzegawczego.
3. Zabrania się innym statkom poza wymienionymi w ust. 2 używania syreny o zmiennym nasileniu głosu — nie dotyczy to statków Milicji Obywatelskiej, Wojsk Ochrony Pogranicza i Marynarki Wojennej.

§ 12. Traci moc zarządzenie Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej w Gdańsku z dnia 27 maja 1967 r. w sprawie lokalnych przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. Urzędowy WRN w Gdańsku Nr 10).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik
Inspektoratu Żeglugi Śródlądowej
w Gdańsku
Marian Szyc

Redakcja: Urząd Wojewódzki Biuro Organizacyjno-Prawne i Kadr
ul. Zwycięstwa 7/9, 10-959 Olsztyn
Administracja: Urząd Wojewódzki Wydział Ogólno-Gospodarczy, ul. Zwycięstwa 7/9
10-959 Olsztyn, tel. 47-58, konto 51015-866-224 NBP I O. Olsztyn

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów Dziennika należy wnosić do administracji w terminie 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

Prenumerata wynosi:
a) roczna ze skorowidzem — 18 zł,
b) półroczna bez skorowidza — 10 zł.
Rachunków za prenumeratę nie wystawia się.
Indeks 35603

Odbiorca: opłata pocztowa zryczałtowana

Olsztyńskie Zakłady Graficzne im. S. Pieniężnego Lz. 1117 (1200) 22.06.76 r. Cena 1,50 zł